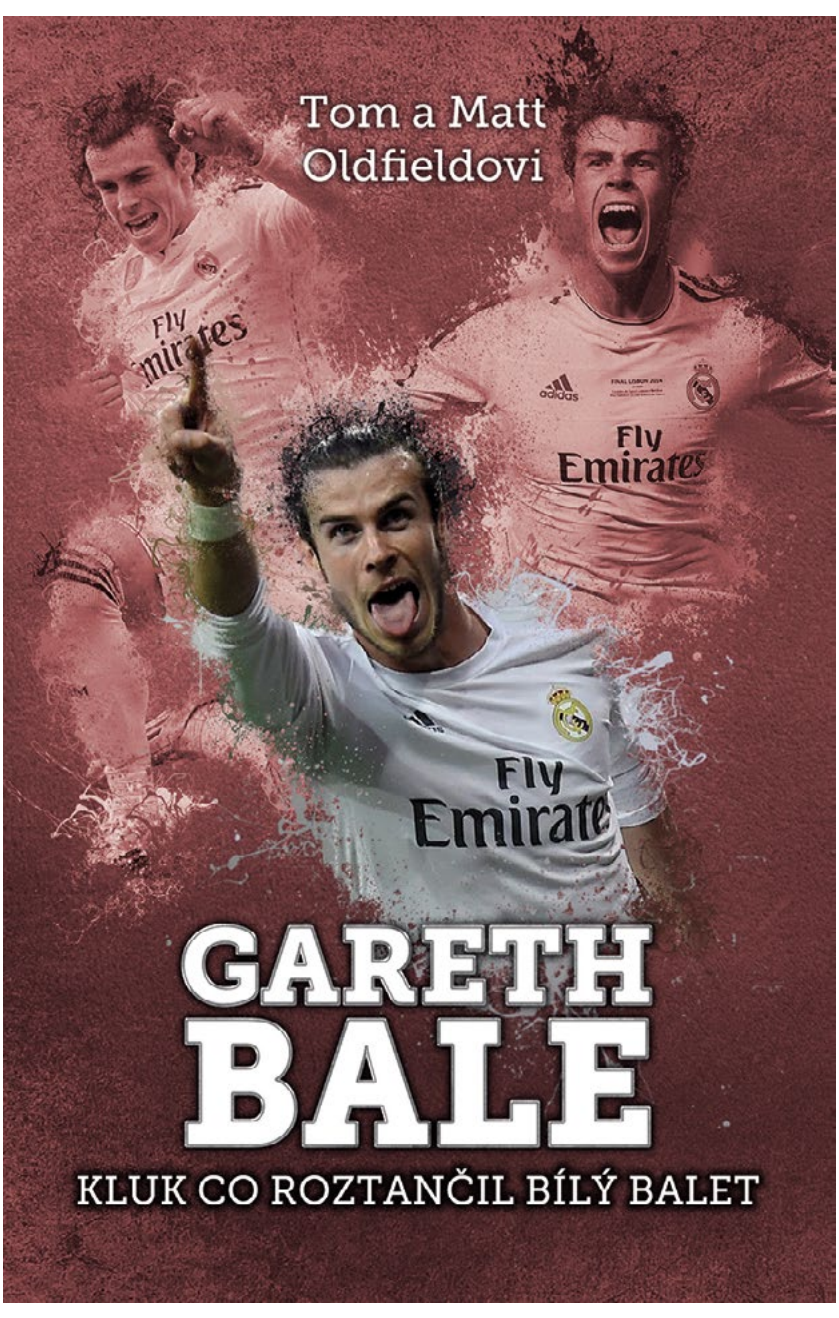

Tom a Matt
Oldfieldovi

GARETH BALE

KLUK CO ROZTANČIL BÍLÝ BALET

Gareth Bale: kluk co roztančil bílý balet

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Tom a Matt Oldfieldovi
Gareth Bale: kluk co roztančil bílý balet – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Tom a Matt Oldfieldovi
GARETH BALE: KLUK, CO ROZTANČIL BÍLÝ BALET

TOM A MATT OLDFIELDOVI

G A R E T H
BALE

KLUK, CO ROZTANČIL BÍLÝ BALET

Mámě a tátovi.

Za všechna ta rána a odpoledne na pomezí čáře a za to,
že nám pomohli tohle všechno uskutečnit.

PODĚKOVÁNÍ

Tato kniha byla pro nás coby bratry mimořádnou příležitostí pracovat společně na něčem, co oba nesmírně zbožňujeme. Fotbal byl vždycky výraznou součástí našeho života. Doufáme, že tato kniha přiměje i ostatní k tomu, aby začali hrát fotbal či u něj setrvali a nepřestávali jít za svým snem.

Jedním z našich snů bylo takovou knihu napsat a jsme mimořádně vděční společnosti John Blake Publishing, zvláště pak Anně Marxové, za umožnění tohoto projektu. Anniny rady a trpělivost nám při psaní nesmírně pomáhaly.

Také jsme vděční všem přátelům a členům rodiny, kteří nás při tom podporovali. Váš zájem

a smysl pro humor nám pomáhaly vytrvat. Will, Doug, Mills, John, James Pang-Oldfield a zbytek našich přátel ze Školy krále Edwarda VI., naše tety, strýcové, bratřenci a sestřenice, příbuzní z Nottinghamu i Montrealu a mnozí, mnozí další – všichni si zaslouží naše díky.

Melisso, bez tvého porozumění a podpory bychom to nezvládli. Děkujeme ti, že jsi z té naší spolupráce byla stejně nadšená jako my.

Noahu, už dříve jsme se snažili, aby se fotbal stal tvým oblíbeným sportem! Těšíme se, že si s tebou tu knížku za pár let přečteme.

Mami a tati, ten největší dík patří vám. Vy jste nám představili svět fotbalu a pak jste obětovali hodiny a hodiny tomu, že jste s námi chodili na zápasy. Kupovali jste nám lístky, dresy, kopačky. Fotbal milujeme proto, že jste nás v něm podporovali. Děkujeme vám za všechnu lásku, všechny smích a všechnu důvěru v nás. Tato kniha je pro vás.

KAPITOLA 1

Nový Galáctico

2. září 2013

„EL NUEVO JUGADOR DE REAL MADRID, GARETH BALE.“

„Nový hráč Realu Madrid, Gareth Bale.“ Když vyslovili jeho jméno, stadion se otřásl v základech. Tleskaly mu tisíce fanoušků, a ti ho povzbuzovali mimořádně hlasitým zpěvem. „*Bale! Bale! Bale!*“ vykřikovali jeho jméno a mnozí z nich je měli na tričku. Gareth tomu nemohl uvěřit – nebyl to přitom jeho debut. Neběhal tu jako křídelní útočník; měl na sobě oblek. Pouze tušil, že atmosféra pro hru bude báječná. Když se zvedl a vyšel na pódium, zhluboka se nadechl a v duchu si řekl,

že musí zůstat klidný. Už to nebyl ten ostýchavý chlapec jako kdysi, ale na tento druh pozornosti přesto nebyl zvyklý.

Ani nervozita však nemohla Garethovi sebrat úsměv z tváře. Bylo to tu: nejslavnější klub na světě, domov *Galácticos*, největších superstar fotbalového světa. Luís Figo, Ronaldo, Raúl González, David Beckham, Cristiano Ronaldo... a nyní Gareth Bale. Jako kluk sedával s otcem na tribuně místního stadionu Ninian Park, sledovali, jak strýc Chris hraje, a představovali si, že jsou na stadionu Bernabéu a že tým Cardiff City je slavný jako Real Madrid. Nyní ten sen žil. Tentokrát byl tou hvězdou on, Gareth, nikoli jeho strýc.

Když Gareth přistoupil k mikrofonu, zamával fanouškům a pak svým drahým. Byl nesmírně nadšen tím, že se jeho velkého dnu všichni zúčastnili: jeho matka Debbie a otec Frank, děda Dennis, starší sestra Vicky, nejlepší kamarád Ellis a samozřejmě jeho přítelkyně Emma a jejich krásná malá dcerka Alba. Věděl, že bez jejich bezmezné podpory by to sem nikdy nedotáhl.

Když se publikum trochu uklidnilo, Gareth začal: „*Es un sueño para mi jugar para Real Madrid.*

Gracias por esta gran acogida. ¡Hala Madrid!“ To byla první španělská slova, která se naučil, a samozřejmě šlo o ta nejpodstatnější. Nacvičoval je celé dny, aby je nezapomněl ani pod nápořem nadšení. „Hrát za Real Madrid je mým snem. Děkuji vám za toto náramné přijetí. Do toho, Madrid!“ Ohlas byl tak neuvěřitelný, tak hlasitý, že se musel v polovině odmlčet.

A pak přišel okamžik, na který všichni čekali, zvláště pak Gareth. Mnohokrát si říkal, jaké by to bylo, a teď se to skutečně dělo. Prezident Realu Madrid pozvedl slavné bílé tričko a ukázal, že je na něm vzadu velkými černými písmeny napsáno jeho jméno: BALE. Blesky fotoaparátů blikaly a dav znovu zaburácel. Byl teď *Galáctico* – nejdražší ze všech –, a proto mu jeho staré tričko s číslem 3 už nebylo dost dobré. Během poslední sezóny v Tottenhamu nosil číslo 11, stejně jako jeho hrdina z dětství, neuvěřitelný křídlový hráč Manchesteru United Ryan Giggs.

V Realu Madrid nosil číslo 11 v roce 2004 Michael Owen a v roce 2007 Arjen Robben. Gareth byl hrdý na to, že na ně může navázat, ale zároveň byl odhodlán si toto číslo přivlastnit. Když

sledoval dění kolem sebe, nemohl se dočkat největší výzvy svého života. Byl nejdražším hráčem na světě a věděl, že bude pod velkým tlakem, aby se stal jedním z úplně nejlepších hráčů všech dob, stejně jako jeho spoluhráč Cristiano Ronaldo.

Když žongloval s míčem v kotli Bernabéu, vzpomněl si Gareth na dny, které jako malý kluk trávil v caedelynském parku ve velšském Cardifu. Protože byl v pubertě rychlý jako blesk, rodina a trenéři předvíдали, že dosáhne velkých úspěchů, ale tohle nikdo nečekal. V Southamptonu i v Tottenhamu zažil obtížná období, když se zdálo, že by Garethův dětský sen mohl skončit kvůli zranění. Ale velšský drak bojoval dál, aby se dostal až na špici.

KAPITOLA 2

Strýc Chris, hrdina Cardiffu

GARETH SKORO NESPAL, ale přesto nebyl unavený. Nikdy nebyl tak nadšený. Dnes, onoho podzimního dne roku 1992, se půjde poprvé v životě podívat, jak jeho strýc Chris – Chris Pike – hraje za Cardiff City. Už ho jednou viděl vstřelit gól v televizi, ale nikdy ne naživo na sportovišti Ninian Park s tisíci dalších fanoušků. Teď, když mu byly tři roky, jeho táta Frank usoudil, že už je konečně dost starý, aby ho mohl vzít na zápas.

Gareth se nemohl dočkat. Ráno ubíhalo nesmírně pomalu. Sledoval hodiny a přál si, aby už byly tři odpoledne. Aby si ukrátil dlouhou chvíli,

přiměl sestru, aby stála v chodbě a dělala brankáře, zatímco on kopal jako jeho strýc. Vicky nebyla moc dobrý brankář a měkký míč prolétal kolem ní. *GÓL! GÓL! GÓL! Davy šílí! Konečně!* Ve 13:45 stál Gareth připravený u dveří a měl na sobě modré tričko týmu Cardiff City a modrobílou šálu, kterou mu dal strýček k Vánocům.

„Garethe, cestou na stadion se musíš tatínka pořád držet za ruku,“ řekla mu maminka Debbie, když mu zapínala bundu a do kapes mu dávala rukavice. „Bude tam spousta lidí a snadno by ses mohl ztratit a zmeškal bys ten zápas. A to bys nechtěl, vid’? Tak mi slib, že se budeš tatínka pěkně držet za ruku.“

„Slibuju, mami!“ Gareth svou ustaranou matku ale ve skutečnosti příliš nevnímal. Přemýšlel o tom fotbalovém zápase a o tom, kolik gólů jeho strýc Chris vstřelí. Tatínek Garethovi vysvětlil, že strýc je hvězdným kanonýrem Cardiffu, jejich nejlepším střelcem po tři roky v řadě. Když bude mít štěstí, možná uvidí, jak strýc Chris dává hattrick.

Aby se dostali na stadion, museli jet vlakem, což bylo pro malé dítě dobrodružství samo o sobě. Když dorazili na místní nádraží, měli dost

času, aby viděli, jak na nástupiště pomalu přijíždí jejich courák. Brzy už projížděli pod nadchodem, kterým chodívali do caedelynského parku. Z klidného a zeleného Whitchurche mířili do hlučného a lidnatého centra města. Gareth se díval z okna, za nímž ubíhala krajina a krásné zahrádky postupně střídaly velké, ošklivé budovy.

„Tati, kolikrát jsi viděl Cardiff hrát? Pětkrát? Desetkrát? Stokrát?“ zeptal se, když ho omrzel výhled.

Frank se tomu nárůstu čísel zasmál. „Nejsem si jistý, synku, ale teď už to bude jistě ke stovce. Utkání Bluebirds jsem chodil sledovat dlouho předtím, než za ně tvůj strýc začal hrát... Dokonce dlouho předtím, než ses narodil!“

S každou zastávkou na cestě začínalo být ve vlaku čím dál tím víc rušno a hlučno. Od hlavního nádraží v Cardiffu mnozí fanoušci nacvičovali popěvky a probírali nejlepší taktiku týmu. Mnozí hráči zjevně nebyli oblíbení, ale zdálo se, že strýce Chrise mají rádi všichni. Ze stanice Ninian Park to bylo na hřiště jen kousek pěšky, ale zdálo se, že cesta potrvá mnohem déle, protože v ulicích byla spousta lidí.

Byl to ještě lepší zážitek, než ve který Gareth doufal. Držel se táty za ruku a prošel s ním modrými turnikety a společně vystoupali po modrých schodech k modrým sedadlům. Stadion se zdál ohromně velký a hráči, kteří se dole rozehřívali, nesmírně malí. Pokusil se najít svého strýce. Byl v pokutovém území a střílel na brankáře. Gareth mával a mával, ale strýc ho samozřejmě neviděl. Byl soustředěn na hru a v davu bylo nekonečno tváří.

Když hra začala, nastal neuvěřitelný hluk. Fanoušci Cardiff City nepřestali ani na chvíli skandovat hesla na povzbuzení svého týmu. Gareth mnohá slova neznal, ale připojil se tleskáním a výkřiky „Cardiff, do toho!“ Říkal si, že musí tatínka poprosit, aby ho ty popěvky později naučil. Po dvaceti minutách zahrál obránce Cardiffu dlouhou přihrávku a strýc Chris vyběhl na bran-ku. Fanoušci začali vstávat ze sedadel a volali, ať skóruje... ale brankář vyběhl proti němu a úspěšným zákrokem mu to znemožnil. O poločase bylo skóre stále 0:0 a otec, sedící na vedlejším sedadle, působil nervózně. Ale proč? Gareth si byl jistý, že strýc Chris vstřelí gól a zajistí jim výhru.

A tak se stalo. Čas ubíhal a křídelní útočník Cardiffu kličkoval s míčem vpravo a kopl ho hluboko do pokutového území. Gareth sledoval, jak se míč vznáší, jakoby zpomaleně, vzduchem a míří přímo k hlavě... strýce Chrise! Ten vyskočil výš než obránce a míč prolétl kolem brankáře do horního rohu sítě. 1:0!

Jeho strýc vyběhl vstříc fanouškům Cardiffu, aby to oslavil, a nadšeně mával rukama. Všichni byli v tu chvíli na nohou, ale malý Gareth nic neviděl. Zatahal proto otce za rukáv a Frank zvedl svého syna na ramena, aby líp viděl. Gareth z výšky povzbuzoval a povzbuzoval, až začal chraptět. „To je můj strejda!“ říkal fanouškům okolo. Byl to nejkrásnější pocit na celém světě.

Zápas skončil 1:0, a když odcházeli domů, Gareth se zeptal otce, jestli půjdou i na další zápas.

„Jestli budeš hodný, tak ano,“ odpověděl Frank a zakřenil se. Potom vyndal rozpis utkání. „Tak, Cardiff hraje příští sobotu v Bury, ale týden poté budeme hrát proti Gillinghamu na domácí půdě.“

Dva týdny?! Bude muset čekat čtrnáct dní?! Připadalo mu to jako věčnost. No, jestli se nebude moct na fotbal každý den chodit dívat, tak ho

bude každý den hrát; a když ho bude každý den hrát, bude lepší a lepší, až bude tak dobrý jako jeho strýc. Nebo možná ještě lepší.

Když dorazili domů, matka jim otevřela dveře. „Bavilo tě to utkání, synku?“ zeptala se, když mu pomáhala z kabátku.

Ta otázka byla ale bezpředmětná, protože z Garethova úsměvu bylo evidentní, že ano.

„Mami, bylo to báječné! Vyhráli jsme 1:0 a strýček Chris skóroval! Až vyrostu, budu fotbalista zrovna jako on! Tati, půjdeme zítra do parku trénovat?“

KAPITOLA 3

Giggsy v zahradě

„GIGGSY BĚŽÍ, MÍJÍ OBRÁNCE A DALŠÍHO... a dalšího! Úžasně kličkuje! Nabíhá si na gól a má před sebou jenom gólmana. Ze dvaceti metrů zacílí na spodní roh... A je to góóóóóóóóóóóóóóóó!“

Gareth se otočil, aby to oslavil, a své tričko týmu Cardiff City přitom držel nad hlavou a ruce měl natažené, jako kdyby předváděl letadlo. Na závěr tohoto projevu nadšení předvedl „Klinsmanna“, když se vrhl na trávník s rukama nataženýma před sebe, jako by se chystal skočit šipku do bazénu. Maminka bude zuřit – další fotbalový dres ušpiněný od bláta a trávy. Jeho

kamarád Ellis ani moc nevybíhal na bránu. Bez opravdových obránců to nebyla taková zábava, ale gól byl pořád gól.

Aspirant na fotbalistu po škole tvrdě trénoval střeleckou techniku ve tmě a často i v dešti. Kopal do míče co nejsilněji a snažil se strefovat různá místa v zahradě. Získat přesnost trvalo nějaký čas, jak ostatně potvrdilo i nahlédnutí k sousedům. Každý den mu pan Tout házel fotbalové míče zpátky přes plot, ale Gareth byl příliš stydlivý, než aby u něj sám zaklepal a poprosil ho o ně. Když nějaký překopl, slyšel, jak jeho soused mumlá a nadává. Nejlepší, na co se Gareth zmohl, bylo, že zakřičel krátké „Pardon!“, a pak utekl dovnitř do domu.

Ani jeho rodiče nebyli moc nadšení z toho, jak ničí kytky, ale pořád to bylo lepší, než aby si hrál uvnitř domu. „Garethe, běž na chvíli ven,“ říkal mu otec, když viděl, jak se pere se sestrou kvůli tomu, na jaký televizní kanál se budou dívat. „Máš příliš mnoho energie.“ Podobně jako štěňata také Gareth potřeboval svou pravidelnou dávku cvičení. Oba jeho rodiče byli velcí sportovní nadšenci a stěžovat si na to, že jejich syn projevuje o fotbal takový zájem, jim bylo proti mysli. Přesto

si Debbie občas přála, aby se Gareth se stejným nadšením věnoval i malé násobilce.

Gareth nepatřil k nejhorším studentům, ale nejlepší nebyl. Jako spousta dalších sedmiletých kluků byl chytrý, a když pořádně zabral, tak sklízel úspěchy, obvykle měl ale v hlavě něco jiného. Když nehrál fotbal, obvykle snil o tom, jak ho hraje, nebo o něm přemýšlel. Jaký to asi musí být pocit dát vítězný gól finále šampionátu? Co by musel udělat, aby se stal jedním z nejlepších? Věděl, že je rychlejší než ostatní děti, proti kterým hrál za základní školu Eglwys Newydd, ale že musí zamakat na dalších schopnostech, jako jsou přihrávání, kličkování, obehřávání a hlavičkování.

Věděl, že jestli chce být stejně dobrý jako jeho nový hrdina Giggsy – Ryan Giggs, čeká ho dlouhá cesta. Ten kouzelník z Manchesteru United vzal Premier League šturmem a mnozí obránci díky jeho úchvatným schopnostem vypadali až směšně. Gareth nesmírně rád sledoval, jak běhá s míčem na jednu stranu a na druhou – bylo to tak vzrušující. „Ten kluk má všechno,“ prohlásil jednoho dne Garethův otec, když sledovali Giggse v televizi. „Za rok, za dva bude jedním z nejlep-

ších na světě.“ Gareth byl o šestnáct let mladší, ale tři věci měli společné: oba byli Velšané, oba byli levonozí křídloví útočníci a oba byli opravdu rychlí. Možné bylo vše.

Už v šesti letech bylo Garethovým snem hrát proti nejlepším týmům na světě a vyhrávat různá ocenění a trofeje. „Cvičení je cesta k dokonalosti,“ říkával jeho další hrdina, strýček Chris, když se ho Gareth snažil už po sté obkličkovat. „Tentokrát se ti to už skoro podařilo – zkus to znovu. Pamatuj, že podstatné je rozhodnout se včas a nezastavovat.“ Ať pršelo nebo svítilo sluníčko, Gareth se nevzdal, dokud se mu to nepodařilo, i když byl bez dechu, tvář měl zarudlou a zpocenou a nohy ztěžklé a bolavé. Nezastavilo ho ani to, když ho matka volala k večeři. Pokud šlo o sport, Garethovi nikdy nedocházela energie.

A bylo to jen dobře, protože už tehdy jí potřeboval mnoho. Ve Walesu bude hlavním sportem vždycky ragby. Například v caedelynském parku bylo osm ragbyových hřišť a jen čtyři fotbalová, i když občas ragbyová branka posloužila jako náhrada té fotbalové. Ragbyoví trenéři měli za to, že by z Garetha mohl být výborný křídlový hráč,